

PARTILAP

DUE XXXIII. KOMMUNIKÁCIÓS ÉS MÉDIA SZAKTÁBOR
2013. JÚLIUS 17. SZERDA · ZÁNKA | A RETROVAT LAPJA

Fotó: Benke Annamária

DUE-TÁBOR – ÉS AMI MÖGÖTTE VAN

A Balaton északi partján fekvő, Veszprém megyei Zánkát kedd délután vettük nyakunkba. Az ismeretek teljes hiányában úgy gondoltuk, hogy a falu lakosainak segítségével ismerjük meg a tábornak is otthon adó községet, illetve az ott uralkodó jelenlegi helyzetet. Az izgalom fokozása képpen külföldi turistának is álcáztuk magunkat.

(folytatás a 2-3. oldalon)

MI LESZ VELED ZÁNKA?

Fotó: Benke Annamária

lakosai készséggel válaszoltak a Partilap munkatársainak. Németh Lilla, az egyik kis bolt vezetője elárulta, hogy az elmúlt évek során egyre inkább csökken az idegenforgalom, ami negatív hatással van a bevételükre. Egy másik kisbolt tulajdonosa szerint ezek hátterében az egyre inkább romló anyagi helyzet lehet, vagy az, hogy más helyek megerősödtek. Egyedül a Coop üzlet vezetőjének volt más véleménye, aki elmondta, hogy a tavalyi éve is nagyon erős volt és idén sincs oka panasza.

A nyár mindent visz

A megkérdezett boltvezetők egyöntetű válasza alapján a nyár egyértelműen erősebb, mint a tél. A tendenciák ugyan rosszak, de nyáron még mindig kiugróan többen költik pénzüket a helyi boltokban.

A legelőnyösebb helyzetben a Coop van, aki a strandhoz való közelsége miatt mondhatni tarol a zánkai üzletek körében. „Leginkább a nyaraló turistákra támaszkodhatunk, hiszen a helyieknek megvannak a vásárlási szokásaik, azaz ki, mikor, mit vesz. Ezt nagyon nehezen lehet megváltoztatni.” – árulta el Tóthné Brigitta, az egyik kis üzlet vezetője.

A boltok üzemeltetői próbálják a válság ellenére is tartani a korábbi színvonalat, hogy a jövőbeli vagy törzsvásárlók ne érezzék a negatív hullám hatását. Minden eszközzel küzdenek a kialakult helyzet ellen, de még nem sikerült behozni azt a kiesést, amit a válság okozott. Az idegenforgalom visszaesésének hátterében a pénztelenség, vagy más nyaraló helyek – valószínűleg olcsóbb – megerősödése állhat. A kereskedők bosszankodnak amiatt, hogy Zánka csendesebb, mint a korábbi évek bármelyikében, ellenben a lakosok egy része örül az új felállásnak.

Papp Máté

Míg a fiataloknak a Balaton, addig az idősebb korosztálynak az úttörőtáborok felejthetetlen hangulata ugrik be, ha elhangzik az a szó, hogy Zánka. A fiatalság legszebb éveit rémlenek fel azoknak, akiknek volt szerencsájuk itt táborozni. Arról kérdeztük a településen élőket, hogy sikerült-e megtartani azt a nívót, amit korábban felépítettek.

Utunk során elsőnek egy járőrelőt állított meg a falu közepén, aki röviden felvázolta, hogy mit érdemes megnézniük a DUE táborozóinak. „Most is tart a két hetes zánkai Halásznapi és Borhét, ami július 27-én ér véget. Látványosságok közé sorolnám a katolikus templomot, amit mindenkinek érdemes legalább egyszer megtekintenie. Továbbá a falusi tájház bármikor látogatható, amely a régi életet tükrözi a fiatalság számára.”

Válság a Balatonon?

Vajon mi változott az előző évekhez képest? Kihatással volt-e a válság a balatoni turizmusra is, illetve ebből mit tapasztalnak az itt lakók és a boltok vezetői? Nagy örömünkre, a falu

FORDULJ FEL ÉS OTT VAGY!

Kerestük a mosdót, a vasútállomást és a strandot, mialatt kipróbáltuk milyen spanyol, angol és francia turistának lenni Zánka-Köveskálon. A magyar vendéglátósok, nyári munkát végző diákok és üdülő családok reakcióit figyeltük: voltak, akik kitaróan próbálkoztak, legtöbben viszont az Activitit választották.

Fotó: Czikkely Márton

Egy egyszerű „where is the toilet” kérdéssel a saját korosztályunkhoz fordultunk, akik megértették, mit szeretnénk, de a „mit akarnak?”, „nem tudok angolul”, „mutogass nekik valamit...” után nem igazán kaptunk használható segítséget. Annyira futotta, hogy a legmagabiztosabb lány kitért karokkal, egy-egy szóval felajánlott két ellentétes útvonalat. Amikor az idősebb generációhoz fordultunk, teljes tanácsalanságot tapasztaltunk. „Nem megy”, mondta sajnálattal a férfi, mire az unokája felhasználta egyszavas angoltudását: no. A legmagabiztosabbnak az a csapat bizonyult, amelyik le is szólított minket, de mikor angolul fordultunk hozzájuk, elvesztették önbizalmukat. Meglepőten tapasztaltuk, hogy a feltételezett nemzetiségünk helyett többször kaptunk visszajelzést a külsőnkre. Fotós kollégánk, Czikkely Márton például felhívta figyelmünket egy úr megjegyzésére, miszerint, bár jól nézünk ki, ketten együtt vagyunk annyi idősek, mint ő. Ezek szerint a korkülönbség súlyosabb a nyelvi akadá-

lyoknál. Mindenesetre az angol szóra viszonylag természetesen reagáltak, a spanyolt élből elutasították, míg a francia néhol ellenszenvet is kiváltott.

Volt, aki csak egy fejrázással jelezte, hogy nem fog időt pazarolni ránk, szinte szemtelen kéregetőknek éreztük magunkat. Az angol kérdéseinkre egy meglehetősen elutasító választ is kaptunk, miszerint „turn upside down”, a személyes kedvencünk azonban a „go 200-300 km”. A nyelvi félreértéseken viszont a megszólítottak is ugyanolyan jól szórakoztak, mint mi.

A legtájékozottabb családból a férfi angol, német és olasz nyelven is felajánlotta segítségét, ám ekkor franciáknak álcáztuk magunkat,

így nem értettünk szót vele. Mégsem nem engedtek minket bolyongani, egy hölgy ugyan keveset tudott franciául, de lerajzolta az útvonalat. Amikor úgy véltük, már nem figyelnek, arrébb mentünk egyeztetni fotósunkkal, de az asszony kisvártatva utolért és nem értette, miért keressük a Balatonban a vasútállomást – így kitessékelt minket a strandról. Bezzeg mások hagyták, hogy elveszett turistaként a susnyásban keressük a magyar tengert.

Azt tapasztaltuk, hogy hiába tanulnak a diákok heti több órában nyelveket, ezt nem mindegyikük tudja alkalmazni. Pozitív családás volt számunkra, hogy a zánkai strandolók, ha nem is rendelkeztek nyelvtudással, segítőkészek bizonyultak.

Dósa Loretta, Vincze Alexandra

NEM ERŐSZAK A MÉDIA

Fotó: Meier Orsolya

A médiatábor lakói ugyan minden évben lelkesen vetik bele magukat a munkába, némelyeknél ez a foglalatosság mégis csupán hobbi marad. Vannak olyanok, akik inkább más pálya felé kacsintgatnak, és akadnak olyanok is, akiket az élet sodor kilométerekre eredeti terveiktől.

Bocz Mártonról például nem sokan gondolnák, hogy a hétköznapi pizzákat süt Manchesterben. Noha ő sem hitte volna, hogy ebben a munkakörben fog tevékenykedni, barátja, Nagy Livi – akit többen ismerhetnek a tavalyi DUE-táborból – tanulmányai miatt úgy döntöttek, hogy Angliába költöznek. Livi koncerthangosítással szeretne foglalkozni, de ilyen jellegű képzés jelenleg nincs főiskolai szinten Magyarországon. „Először mindketten a Tesconak dolgoztunk, később ismerősök révén viszont kaptuk a lehetőséget, hogy a Domino's Pizza pizza-gyárosaival legyünk. Természetesen folyamatosan keresünk olyan munkát, ami a szakmánkba vág és amivel egy picit előre lehet lépni, addig viszont kénytelenek vagyunk pizzát sütni.”

Bocz Marci elmondása szerint nagyon nehéz odakint hangmérnöki állást találni – még a rengeteg szakmai tapasztalat ellenére is. Noha Angliában nem nagyon foglalkoznak azzal, kinek milyen végzettsége van, nehéz bekerülni ilyen körökbe. Hasonlóan Magyarországhoz, ehhez kapcsolatok szükségesek, amivel egyelőre nem rendelkeznek. „Igyekszünk ismerkedni Livi iskolája révén is. Ő folyamatosan jár koncertekre, új emberekkel találkozik, így remélhetőleg egyszer megtetszik valakinek a névjegykártyánk, és felhív minket.” Marcinak a kreativitás hiányzik a legjobban a médiából, hiszen jelenleg betanított munkásként "funkcionálnak". Az egyetlen kihívást az jelenti számukra, hogy túléljék a nyolc, néha tízórányi monoton munkát.

Bár nem tudni, mit hoz a jövő, a táborlakók közül sokan nem kívánnak elszakadni a médiától a tábor végeztével. Baltási Cecília a nyár hátralévő részét barátaival, valamint munkakereséssel fogja tölteni, viszont a kommunikáció és médiatudomány szakon végzett lány rendezvényszervezőnek szeretne továbbtanulni, a médiában pedig operatőrként vagy vágóként szeretne tevékenykedni.

Schnéberger Fannit is érdekli a média világa, hiszen emellett, hogy egy angol tagozatos gimnáziumban tanul Székesfehérváron, önkéntes műsorvezető a Táska Rádióánál. Szeret fesztiválozni, a nyarat a bulizáson kívül pihenéssel szeretné tölteni, valamint édesapját is meg akarja látogatni Németországban.

Az egyik legfiatalabb táborlakónk, Nagy Alíz nagyon megkedvelte a riportterkedést, ezért szeretne továbbra is ezzel foglalkozni. Szabadidejében szeret rajzolni és kisfilmeket készíteni. A nyár további napjain családjával utazik és szeretné a szobáját is feldíszíteni.

Kovács Kyra most fejezte be az általános iskolát és fotózási továbbképzésre szeretne menni. A fényképezés mellett nagyon szeret rajzolni, a maradék szünidőt is ezzel kívánja eltölteni.

Kelemen Luci most készül a Corvinus Egyetemre, ahol közgazdaságot fog tanulni. Elmondása szerint számára az irodalom az első, az újságírás pedig a második helyen áll. Szeretne jogosítványt szerezni, valamint Prágába utazni egy könyvbolt miatt.

Szendi Cintia

DUE AZ EGÉSZ VILÁG

Fotó: Best Rádió

Tapasztalatszerzés, új kapcsolatok és szakmai gyakorlati lehetősége - ezeket kínálja a DUE-tábor. A csoportvezetők és táborlakók pályafutása a civil életben is sokszor keresztezi egymást, na de hol és miként?

Több példa is akad arra, hogy a DUE tagjai a civil életben munkatársakká válnak. A jelenlegi táborozók közül igaz ez Juhász Bálintra, aki több helyen is együtt dolgozik a médiatáborokból már ismert arcokkal. Kruzslíc Dávid például az RTL Klub Híradójánál főnöke Bálintnak.

„Dávid hívására kerültem az RTL-hez” - meséli az ifjú riporter. „Szólt, hogy kellene munkaerő a híradójukba, én pedig szívesen mentem. Innentől kezdve viszont tulajdonképpen magamra hagyott, egyáltalán nem kivételezett velem. Sőt, volt olyan, hogy egy hónapig nem is láttam, mert eltérő volt a beosztásunk.”

Egy másik médiumnál viszont már Bálint a főnök: a Best Rádióban több DUE-tag, így Szernai Judit, Lazáry Fanni és a jelenleg is táborozó Weyde Szandra is Bálint beosztottja. Szandra szerint a fiú ideális irányító, ugyanis a stáb megbeszéléseire rendszerint csokival és üdítővel érkezik.

Egy másik csoportvezető, Kis Anett a már említett Lazáry

Fannit „alkalmazza” (aki a tavalyi év Tábor Embere és pénteken érkezik közénk). Anka barátságot kötött Fannival a DUE-táborokban, és amikor a lánynak munkára volt szüksége, ajánlott neki. Jó döntésnek bizonyult, hiszen mára Fanni stylist-asszisztenssé avanszált.

Kocsmár-Tóth István szintén jó munkaerőnek találja a korábbi és jelenlegi médiatáborok résztvevőit. Az Irány Rió! internetes sportoldalnál Pekoli Miklóssal, Patai Noémivel, Batíz Rékával, valamint ezen sorok szerzőjével alkot egy csapatot. István megfogalmazása szerint fiatal és tehetséges újságírók fiatal és tehetséges sportolók útját kísérik az első komolyabb világversenyőtől egészen a 2016-os riói olimpiáig.

A táborvezetőségi tagok egymással is gyakran kerülnek munkakapcsolatba: Herczeg Zsolt és Litauszky Balázs az InfoRádiónál, Kuti Sándor, Kiss Gábor és a Zánkára a hét végén érkező Érsok Zoltán a Magyar Rádiónál hajtják együtt az igát, Litauszky Balázs pedig emellett az RTL-nél a már említett Kruzslíc Dávid munkatársa. A lista pedig szerencsére folytatható, és bővül is folyamatosan...

Málits Tomi

IMÁDOM A DUÉS LÁNYOKAT!

Fotó: Mészáros Virág

Éjszaka fürdik a Balatonban, csak ritkán megy szabadságra, a jogi pályára készül, és munkaköri köteletségének érzi a csajozást.

Gyuri Dunaharaszttiban él. Most nyári munkát végez: büfésként dolgozik a Nostalgia Tábor és Üdülőben. A 17 éves fiú akaratlanul is bekerült táborunk életébe: mindennapjaink szerves részévé vált a reggeli kávé és esti fröccsök kiadásával, ennek ellenére nem sok mindent tudtunk róla – eddig!

Dunaharaszti nem a szomszédban van. Hogyan kerültél Zánkára?

Nyári munkát kerestem, mert új céloom, hogy meglegyen a jogosítványom, és erre magamnak szeretném előteremteni a pénzt. Egy ismerősöm közreműködésével kaptam ezt az állást. Szerencsére tetszik a munkám, szeretem a sürgés-forgást, az embereket, a szép lányokat, és, hogy közel van a Balaton.

Ezek szerint az egész napos munka mellett van időd pihenni a parton.

Ha van kedvem és időm, akkor éjszaka lejárók a partra, és persze a szabadnapjaimon – már amikor kapok egyet-kettőt. Ennek gyakorisága nagyon változó. Eddig csak egy nap szabadságom volt, azon kívül pedig hazautaztam két

napra. Nagyon jó lenne, ha minden héten lenne egy szabadnapom, mert akkor nappal is tudnék csobbanni egyet.

Vagyis amíg itt vagy, szinte csak a kuncsaftokról szól az élet. Vendéglátós szeretnél lenni, vagy teljesen más pályát választanál?

A jogi pálya érdekel, de az első gondolatom az orvosi szakma volt. Arról viszont letettem, hiszen sok tanulást igényel. Egyébként a vendéglátóiparra is gondoltam, de az csak a B-terv.

A jogi pályához is sokat kell tanulni, ott ez mégsem nagy gond?

Közelebb áll a szívemhez a jog, mint az orvosi pálya, emellett pedig a történelmet is jobban szeretem, mint a biológiát.

És mi a helyzet a táboron kívül? Mit csinálsz szabadidődben? Sportolsz valamit?

A barátaimmal vagyok, bulizom, szeretek kosarazni. A sporthíreket nem igazán követem, a foci és a kosármecsek eredményeit szoktam csak megnézni. Egyébként nem annyira érdekel, inkább játszom, mint nézem.

Ha egy szóval kellene jellemezned magad, mi lenne az?

Nyugodtnak tartom magam. Ez jól jön a munkám során is, mivel bármikor jöhetnek a büfébe olyan emberek, akik nem a megfelelő hangnemben beszélnek velem.

Ez a duésokról talán nem mondható el, sőt, itt a táborban gyakran látunk hölgykoszorúban. Szoktál ismerkedni a lányokkal munka közben?

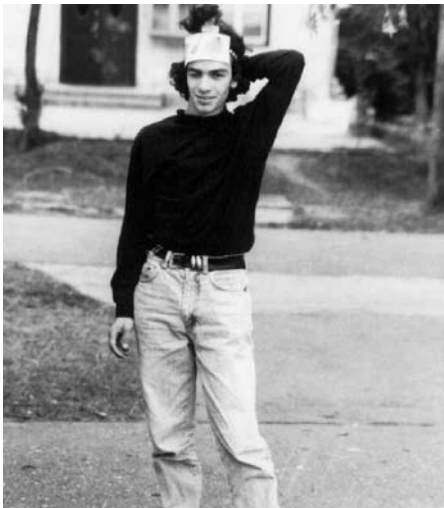
Tulajdonképpen csak azt csinálom (nevet és kacsint). Ez egyrészt hozzátartozik a munkámhoz, másrészt így nem is unatkozom annyira. A dués lányok szerencsére szépek, csinosak, okosak, kedvesek. Imádom őket!

Révai Vanessza

ANNO '82-BEN

Balázs Géza és Kecskeméti Dávid már ránézésre is ég és föld a különbség a két ember között. Hogy mégis mi a közös bennük? Mindkettőjük életében van egy DUE című fejezet, ami már évtizedek óta tart. Előbbi a Médiatábor egyik alapköveként, utóbbi pedig táborlakóként kezdte pályafutását. Kapaszkodjatok meg: Dávid az újságírók között.

Nyilvánvaló, hogy ha valaki sok éven keresztül táborozik, akkor rengeteg tapasztalatot szerez, és még ennél is több élményt él át. Ebben az évben is akad olyan táborlakó, aki már nem elsőre van itt, és ódákat tudna zengeni arról, hogy miket élt át a korábbi médiatáborok alkalmával. Kézenfekvő volna, de ezúttal nem a tanulni vágyókat kérdeztük meg, hanem a már fentebb is említett két veteránt, akik között olyan kapcsolat van, amelyről kevesen tudnak. Balázs Géza mosolyogva nézett ránk, mikor feltettük neki kérdéseinket, hiszen nehéz dolog visszaemlékezni a harmincegy évvel ezelőtti, legelső DUE-táborra. Az ominózus eseményt a Szent István Gimnázium táborában rendezték meg, kevés résztvevővel, magnókkal, újság és televízió nélkül. Pár évvel később jelent meg az első újság, melyet stencilgépek segítségével publikáltak. A tévés csoport csak jóval később jelent meg.

Fotó: Kulcsár Tamás (archív)

2004-ben tűnt fel a Médiatáborban oktatott ágak utolsója, a fotózás, Kecskeméti Dávid kezdeményezésével. A Pixelógia csoport vezetője is táborlakóként tevékenkedett először, méghozzá 1994-ben. Elmondása szerint nagy hatást gyakorolt rá Balázs Géza, aki megjegyezte, hogy Dávidra akkor figyelt fel igazán, amikor egy berlini dués utazáson gördülőkényen és könnyedén fordított németül. Az alapító tag azért csak ekkor fedezte fel a majdani fotográfust, mert a '94-es évben nem specializáció, hanem projektek szerint szerveződtek a csoportok.

Dávid (képünkön) egyik legemlékezetesebb élménye tíz évvel későbből, a 2004-es táborból való. Az akkor már csoportot vezető fotográfus sztorija egy kislányról szól, aki honvágygal küzdött már az első napon és haza szeretett volna menni. A lányt szülei küldték a táborba, nem önszántából jelentkezett, talán ebből adódtak a kezdeti kellemetlen benyomások. Később felengedett, megmutatta, hogy milyen tehetséges fotós, és végül élményekkel gazdagon tért haza.

Dáviddal ellentétben Balázs Gézának nem egy konkrét élménye akad, hiszen elmondása szerint számára mindegyik tábor örök emlék marad. Bár az összes turnus helyszínét tudja év szerint, a Partilapnak elárulta, hogy az első táborok voltak a kedvencei családias hangulatuk, no és persze pörgős programjaik miatt. „Csínáltunk nagy átveréseket. Volt, hogy a táborlakók kaptak egy hívást, hogy a hatóságok kiköltöztetik a tábort. Mint később kiderült, a telefonáló egy táborozó volt, aki poénból hívta fel a többikeket egy utcai fülkéből. Ma már ő a Magyar Rádió vezérigazgatója...”

Király Bia, Juhász Kinga, Vincze Alexandra

SZÜLŐFÖLDEM, A DUE

Fotó: Fellner Kinga

Olyan sok-sok éve látogatom már a DUE tábort, hogy nem is tudom, mikor volt az első. Arra viszont tisztán emlékszem, amikor még darabokban álltam és semmit sem tudtam a DUE-ről. Eljött a nagy nap: vettem egy hatalmas levegőt és kinyílt a szemem. Körülöttem sok-sok ember, akik csodálva néztek, és mosolyogva fényképezkedtek velem. Ekkor indult minden. Láttam a számos kétségbe esett arcot: mi is fog várni rájuk itt a következő tíz nap során. Elképzelni se tudnátok, hogy hány furcsa és vicces helyzetet, füledt éjszakát, és különböző embereket láttam azóta...

Talán az egyik legrégebbi felejthetetlen emlékem az ezredforduló utáni valamelyik nyárról származik, amikor megszervezték a DUE első valóságshowját - még azelőtt, hogy ez a műsortípus divatba jött volna Magyarországon. Azt hittem, majd' eldurranok a túlnyomástól, mikor kitálaták, hogy összezárják a tábor négy „nagymenőjét”, két lányt és két fiút. . .

Emlékszem arra is, amikor - talán 2005-ben - egy teaforalónak köszönhetően az egész lapszerkesztőség megadta magát - először. Rá két évre újra elkövették ugyanazt a hibát az áramkörrel, ezúttal azonban egy hajvasáló volt a

tettes. Ennek következtében rengeteg verejtékes munkával megszerzett anyag ment kárba. . . Jaj, hogy én hogy sajnáltam szegényeket!

Képzeljétek: egyszer még a szinte szülőatyámnak tekinthető Kecsót is „belém akarták költöztetni” - méghozzá a kedvenc Barbie babájával együtt. Mindkettőnk öröme ez a tévés projekt elmaradt. . .

Nehogy azt gondoljátok, hogy itt vége van! Történtek ám még érdekes dolgok a médiatáborban. Akadt például a híres eset, amiről sok táborlakó hallott, mégis kevesen tudják a részleteket, én viszont tanúja voltam a gejzír kitérésének. Csakhogy ez nem egy átlagos gejzír volt ám! Ebből magma, gőz, esetleg víz helyett bélsár ömlött... Mai napig érzem a rémálmaimban a gejzír barna kitérésének förtelmes bűzét. Hát igen, egy DUE-tábor mindig feledhetetlen. . .

Nyugi, sok pozitív élménnyel is gazdagodtam a táboraim során. Még szép, hogy a frenetikus Open Stég és Szalonna Brothers koncertekre gondolok! Mégis kinek égtek volna bele az emlékezetébe azok az éjszakák, amelyeken az egész tábor tombolt hajnalig?

Oknyomozó riporter is lehetnék ám! Tanúja - ráadásul egyetlen tanúja - voltam egy tolvajlásnak is. Bizony, egyszer ellopták Anka laptopját is. Bár nagyon keresték a tettest és alig néhány méterre tőlem még ujjlenyomatokat is vettek a CSI-ba is beillő rendőr kollégák, a tolvajt sajnos nem találták meg. Bezzeg ha beszélni is tudnék, már régen a börtönben csücsülne a rosszfiú! Annak ellenére segítenék Ankáknak, hogy egyszer idő előtt leeresztett, amikor Katával együtt kihúztak a konnektorból. Biztos azt gondolták, hogy egy kis pihenésre lenne szükségem. . .

Mesélhetnék még óráig, hiszen rengeteg történet őrzök még magamban, ám egy biztos: amíg meg nem élem létem legnagyobb durransát, ahelyett, hogy lemerülnek, minden évben lesem a jobbnáljobb sztorikat. Mert van, amit csak egy lufi láthat igazán.

Csorba Ágota, Korán Dorottya és Bereczki Zoltán

VAN, AMI SOHASEM VÁLTOZIK

Fotó: Erdélyi Mónika

Évről-évre felmerülhet a táborozókban, hogy ha van külön tévés és fotós stáb, akkor a rádióssal és az újságíróssal miért nem ez a helyzet. Körtutunk során többféle választ is kaptunk erre a kérdésre.

Pál Zsombor táborvezető szerint ennek leginkább az lehet az oka, hogy az első médiatábor rádiós tábornak készült, és mikor bekapcsolódott hozzá az újságírás, nem bontották még több csapatra a táborozókat, vagyis ez a két médiaág itt mindig kéz a kézben járt. Habár, az érdeklődés megnövekedése miatt az utóbbi években a táborvezetőség tagjai többször is elgondolkodtak külön rádióscsoport indításán, közös megegyezésre a mostani rendszeren ezidáig nem terveztek változtatni. Sajnos Zsomborral ezen a ponton be kellett rekeszteni

a beszélgetést, hiszen a tavaly debütált táborvezető elárulta nekünk, hogy ez minden, amit a témával kapcsolatban tud mondani nekünk.

Nem adtuk fel: tovább nyomoztunk más vélemény és nézőpontok után. Kiss Gábor szakmai vezetőnek is feltettük a minket foglalkoztató kérdést, de ő sajnos még ennél is kevesebb információval rendelkezett. Mindenesetre kis stábunk továbbra sem adta fel a kutatást, így újra útra keltünk.

Herczeg Zsoltot a strandon értük utól, ő egy merőben más választ adott kérdésünkre. Elmondása szerint ez a két ág szorosan összekapcsolódik a médián belül, ezért sokat tudnak tanulni a két rokon műfajban a táborozók. Bár a szakmai vezető szerint a jelenlegi létszám mellett kettéválhatnának a csoportok, viszont ebben a felállásban az újságírók kapacitása nagyban megnövekedne, amit viszont például anyagiilag sem lehetne bírni. A folyamatos lapkészítés miatti éjszakai munka még jobban megviselné a táborozóinkat, és természetesen az egy szem

tördelőnket, Klebercz Krisztát is.

Úgy tűnik, több érv is akad amellett, hogy az eddig bevált felállásban maradjanak a csoportok, a legfontosabb talán mégis az, hogy a lehető legtöbb rádiós megtapasztalhatta az éjszakai lapszerkesztés érzését, a nyomást, miszerint a RÉM kezdetére minden ajtó küszöbén ott kell hevernie a friss-ropogós Partilapnak és a lehető legtöbb újságíró átélhesse egy általa elkészített Esti Műsor vagy Déli Krónika meghallgatását. Még szép, hiszen ezek lesznek azok az emlékek, amiről majd a következő DUE-táborban is sztorizgatni tudunk.

Csorba Ágota és Bereczki Zoltán

JÁRT ÚTON ISMERETLEN LÉPTEK

Fotó: Fellner Kinga

Nem tudnék dönteni. Az biztos, hogy az egyik csoportvezetőt vinném magammal, a másikat pedig elbújtatnám a bőröndömben.

Arról ugyan nem tudunk, hogy Anka, Kata, Dani vagy Zsolti tervei között szerepel-e mostanában világszerte útra indulni, az viszont biztos, hogy őket sem hagyta hidegen a változás. Jázmin választása másokra is kihatott.

Anka, bánod, hogy Jázmin átment a csoportodból?

Egyáltalán nem, hiszen mi tanácsoltuk, hogy próbáljon ki egy másik csoportot is. A fejlődése szempontjából jó, ha új emberekkel dolgozhat együtt.

A változások a táboron belül sosem váratlanok, példának véve a DUE-tábor helyszínváltozását. Biztos ez is megérme egy külön értekezést, mi ezúttal viszont inkább arra térünk ki, hogy a viszatérő táborozók közül miért újítottak többen a csoportválasztásukban is.

Ültanir Jázmin például Kis Anka és Mavrak Kata csapatának oszlopos tagja volt, ám idén – többek közt a csoportvezetők hatására – már Nagy Zsoltival és Beke Danival dolgozik.

Miben különbözik a két csoport?

Igaz, hogy az elmúlt három évben Kataék voltak a csoportvezetőim, viszont így is minden év különböző volt. Náluk könnyen tudtam érvényesülni, Zsoltiéknál pedig rengeteget nevetünk, közvetlenek, mégis keményen kell dolgozniuk.

Bár meg csak az aktuális turnus felénél tartunk, de mit gondolsz: kitől tanultál többet?

Nem tudnám megmondani, mivel az ember folyamatosan tanul. Ha mást nem is, de azt igen, hogyan kell megfelelni az adott csoportban. Mindenhol mások a követelmények.

Ha jönne a világvége és egy atombunkerba bújhatnál, melyik csoportvezetőket vinnéd magaddal?

Zsolti, te mit szölsz Jázmin ideai csoportválasztásához?

Már régóta ismerem őt, és szerintem egy értékes tagja a csoportnak. Jó hatással van az új táborozókra, példát mutat, ami részben Ankaék munkájának is köszönhető.

Nem Jázmin az egyetlen, aki változtatott. Vida Belian és Kocsmár-Tóth István például más műfajokat is kipróbáltak. Belian 3 év alatt három csoportba került. Elsőként a tévésekhez, majd a fotósokhoz csatlakozott, idén pedig újságíróként alkot. Állítása szerint eddigi csoportjai teljesen különböznek egymástól, ezért nem tudná őket összehasonlítani, viszont mindegyik közel áll a szívéhez. István 2008-ban volt először táborozó. Négyeszer a rádiós-újságíró csoport tagja volt, tavaly a tévéseknél szerepelt, idén pedig a fotózást próbálta ki. Úgy érezte, az újságíró csoport már nem tudott újat mutatni neki, ezért próbálkozott a többi műfajnál. Nem bánta meg, hogy kipróbálta őket, de jövőre szívesen visszamenne az eredeti csoportjához.

Összességében érthető Jázminék döntése, hiszen az ember úgy tanul, ha minél több dologban kipróbálja magát. Megeshet, hogy az ő döntésükön felbátorodva sokak döntenek még hasonlóképpen.

Borsányi Dóra

ÚJRA CSÖPÖG A ZSÍR

Valószínűleg azon kevesek közé tartozom, akiknek a hajdani tábora utolsó napjaiban volt szerencséje a Szalonna Brothers táborszáró koncertjein csápolni. Ugyan az elmúlt három évben a Szalonna Brothers világméretű turnén vett részt, de ha igaz a hír, a kör utolsó megállóhelyeként szombaton megérkeznek Zánkára is.

Azt csiripelik a madarak, hogy Szalonna Brothers újra összeáll!

Lasagne Boy: Ezt sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudjuk.

Már lassan három éve, hogy a Szalonna elindult világméretű turnéjára. Hogy sikerült eddig a koncertsorozat?

Kis Felsál: A Szalonna egy Magyarországon világhírű zenekar, és szinte mindenhol felismertek bennünket, amin nem csodálkozunk, hiszen minket könnyebb átugrani, mint megkerülni, és mivel kikerülhetetlenek vagyunk, szabad szemmel is jól láttak minket.

Másnak 80 nap alatt, egy hőlégballonnal akár még a Földet is sikerül körbeutaznia. Most őszintén: nektek mi telt három évbe?

Lasagne Boy: Mi többször is körbementünk.

Kis Felsál: Tulajdonképpen nemcsak vízszintesen, hanem függőlegesen is körbementünk a Földön, és fantasztikus koncertet adtunk például az Északi-sarkon.

Lasagne Boy: A táncoló fókákat szerintem nagyon kevesen láttak, de azért éljen a fókazsír...

Kis Felsál: Hát az nem akármilyen! Az nem ám bálnaháj... .

A megszokott szalonnabeatek mellett halhatunk új slágereket is?

Kis Felsál: Nem. Járt utat járhatlanért nem hagyunk el.

Lasagne Boy: Valószínűleg ez egy Szalonna Brothers emlékkoncert lesz, egy tribute.

Kis Felsál: Lehet hogy még mi sem leszünk ott... .

Ha már itt tartunk: mikorra várhatjuk pontosan a nagy visszatérést?

Kis Felsál: Várni akár mostanra is várhatjátok, de hogy

Fotó: Mészáros Virág

mikor lesz, azt nem árulhatjuk el.

Lasagne Boy: Egy biztos: fel fogunk bukkanni cédén és kazettán. A többivel maradunk annyiban, hogy váratlan időpontban csapunk le a táborra, akár egy gyöngytyúk.

Kis Felsál: És le is tölthettek minket, mint gyöngytyúk... .

A három alaptagon kívül lesznek vendégfellépők is? Gondolok itt például a Legkisebb Hűsgolyó Valterra, Bad Pizza Juniorra vagy a tábor életébe tavaly betoppant David Get-Tas művész úrra.

Lasagne Boy: Nem puffogatjuk el előre az ötleteinket, csak annyit mondunk, hogy mindenki vesztéssel feszüljön rá a pólójára és izgatott fegyelemmel várja a Szalonna Brothers koncertjét. Egy valami biztos: izonyatosan nagy show lesz, a tőlünk megszokott koreográfiákkal, precizitással.

Ez az jelenti, hogy profin kiépített színpadra, lézerekre és egyéb látványelemekre is számíthatunk?

Lasagne Boy: Amit csak el tudsz képzelni! Táncosnők, no és persze egy gumikodol.

Kis Felsál: Miért? Visszaadta Soerii és Poolek?

Lasagne Boy: Nem tudom...

Na, kezeket fel: ezek után ki várja még a Szalonna Brothers Reuniont?

Pesti Valter

„ÁTVESSZÜK A VILÁGURALMAT!”

Fotó: Sókai Tamás (archív)

A csillogásból jöttek, összetalálkoztak, hatottak egymásra, összeálltak. Megmutatták mit is lehet elérni, ha valaki nagyon akar valamit. A fény, a csillogás, a rajongók ezrei szerves részei az életüknek. Többször bevették már Balatonfenyvest, most pedig Zánkán robbantanak egy hatalmasat. Karrierjük már a csúcson is túl van. Ők a bálványok, az igazi legendák. Ők az Open Stég zenekar.

Hogy találtatok egymásra és döntöttétek el, hogy ti lesztek az Open Stég?

LasagneBoy: Szokták mondani, hogy a szemetet a szél nagyon gyorsan összefújja. Így történt ez velünk is. Egy hirtelen ötlettel vezérelve megalakultunk. Magunk sem igazán tudtunk róla, viszont mielőtt megalakultunk volna, már akkora sikerünk volt, hogy láttuk: ez így jó lesz.

Biztos több ezren kérdezték már, de honnan is jött ez a név?

PapaDerelye: Nagyon szeretjük az Open Stage Székelylend nevű formációt és úgy gondoltuk, hogy mivel hozzájuk hasonlóan mi is nagyon viccesek és nagyon jók vagyunk zeneileg, ezért a Balatonra ültetve, az Open Stég nevet választjuk magunknak."

Kik voltak hatással rátok? Miért kezdtek el zenélni?

PapaDerelye: Azért, mert úgy éreztük, nagy szükség van ránk a világban, ugyanis a világnak szüksége van arra, hogy jobb hely legyen. Ezt csak mi négyen tudjuk elérni a fantasztikus zenénkkel. Legnagyobb hatással természetesen mi magunk voltunk saját magunkra, ugyanis az Open Stég négy karakteres művészből áll. Önmagukban is óriási hatással vagyunk a világra, így igazából saját magunkat gerjesztettük zenekarrá.

Hogyan látjátok a zenekar jövőjét?

LasagneBoy: Hamarosan átvesszük a világuralmat a zenebizniszben.

Vannak-e beugró előadók egy-egy produkcóra?

Brian Hard: Nincsenek. Semmiképpen nem akarjuk gyengíteni ezt a teljesítményt, amit négyen együtt nyújtunk, azaz, hogy nálunk bárki gyengébbet beengedünk a képbe.

Várható-e a közeljövőben új dal, esetleg sláger?

Brian Hard: Az Open Stég esetében a dal mindig egyenlő a slágerrel, fölösleges külön kérdezni. Várható. Ezek felbukását viszont nem akarjuk előre megjósolni, mert az ebből adódó izgalom szétszedné teljesen a tábor menetrendjét. Meglepetésszerűen fogunk jelentkezni velük.

Szóval nem tudhatjuk, hogy mikor?

Brian Hard: Hamarosan érkezik, kellő időben és megfelelően slágeres lesz ahhoz, hogy a szövegeit mindenki meg tudja tanulni.

FémFatál, te a kevésbé világhírű Swagga Step zenekar énekesnője is vagy. Hogy fér meg ez az Open Stéggel?

FémFatál: A Swagga Step sosem fog tudni felőlni az Open Stég nagyságához, de a villa-lakótársamat nem akartam cserben hagyni, ezért zenélek Fu-Rakkal. A két zenekar stílusa merőben más, de idén talán elkezd közelíteni egymáshoz.

Mit üzennétek a rajongóknak?

PapaDerelye: Tanuljátok meg a szövegeket, mert ki fogjuk kérdezni!

LasagneBoy: Kapaszkodjatok meg, mert életetek legdurvább bulija következik szombaton!

Brian Hard: Nincsen barátnőm, de lesz!

FémFatál: Tipp: attól, hogy diva vagyok, még sportfröccsöt iszom!

Fehér Ádám

NEM A MÉRET A LÉNYEG

Fotó: Kováts Kyra

a korombeliekkel. A trambulinon beszélgettünk, és kiderült, hogy sok közös van bennünk: mindketten szeretünk olvasni, rajzolni és kreatívkodni, a Gruból a mignonok a kedvenceink, rendszeresen nézzük a Mentalistát és a többi fantasyt. Különbözünk is: míg Sanyi inkább a sci-fi-t és a Trónok harcát szereti, én az animációs filmeket,

A DUE médiatáborra tárt karokkal vár mindenkit, aki bármilyen módon kapcsolatban áll a médiával, legyen az illető kiskorú vagy 18 éven felüli. Ez alaposan megnehezíti a táborvezetők dolgát, hiszen nem erőltethetik mégis felnőttekre a gyerekekre vonatkozó szabályokat. Itt mindenki egyenrangú és a közös munka áthidalja a korkülönbségeket.

Hihetetlenül hangzik? Pedig jó példa akad bőven – vegyük kapásból a legeket! Novák Henrietta konkrétan az ezredforduló után született, miközben Bagaméri Sándor még egyes táborvezetőségi tagokat is ver, ha életkorról van szó. Nem tévedés: a két fiatal között több mint tizenöt év a korkülönbség. Vajon ez problémát jelent? Vagy épp ellenkezőleg: ha nem emlegetnének ennyit, fel sem tűnne senkinek? Ki mást kérdezhettünk volna, mint magát a legfiatalabb táborlakót.

„Eleinte féltém a táborától, el sem akartam jönni. Tartottam az idegenektől és a nagyoktól. Szerencsére azonban a tanárnóm rábeszélte a nyári kalandra, amit nem bántam meg. Örömmel vágtam neki a tábornak, hiszen van még egy 2001-ben született táborlakó is, így könnyen ment a beilleszkedés. Nem zavart, hogy én vagyok a legfiatalabb. Ugyanúgy megtaláltam a közös hangot a nálam kétszer idősebb Sanyival, mint

a vígjátékokat és a Disney-sorozatokat kedvelem jobban. A zene terén is más az ízlésünk: én a popzenére, ő a rockra szavaz. Nagyon vicces és sokszínű személyiség, élmény volt vele beszélgetni.”

És hogy milyen lehetett a tábor legidősebb lakójának 12 évesen?

„Akkoriban még csillagász akartam lenni, de rájöttem, hogy fizikát kellene tanulnom ehhez, ezért inkább lemondtam róla. Akkor még nem gondolkodtam a jövőn, Heni viszont már ilyen fiatalon is nagyon ügyes, és van jövőképe. Nagyon jó, hogy eljött a táborba, ugyanis sok mindent tanulhat és rengeteg tapasztalattal fog gazdagodni. Ez a későbbiekben csakis a hasznára válhat, ráadásul a tehetsége is megvan az újságíráshoz.”

Ha már a jövőnél tartunk: Heni nem feltétlenül újságíró szeretne lenni, most főként a rendezvényszervezés érdekli. Huszonhét éves korára már külföldön szeretne dolgozni, nyelvvizsgával a zsebében.

Hogy mindez miért érdekes? A tanulság: lehetsz tehát fiatal vagy idős, magas vagy alacsony, fiú vagy lány: a lényeg, hogy a DUE-táborban mindenképp jól érzed magad.

Novák Henrietta, Tóth Attila

KI LESZ A KÖVETKEZŐ?

Fotó: Gergely Zita (archív)

Egyébként is: ki az a tábor embere? Ki kaphat ilyen címet? Mivel jár ez a titulus? Sokan feltehetnék magukban ezeket a kérdéseket, tekintve hogy milyen nagy a friss táborozók aránya ebben az évben. A Retrovat utánajárt az évenként elnyerhető elismerés titkainak.

Kezdjük az elején! A „Tábor Embere” díj nem ma született, hiszen még 2002-ben, Incze Nikolett és csapata, a Fenyveskezők ötlete alapján jött létre. Elgondolásuk alapelve, hogy egy különleges ember különleges díjat érdemel. A cél nemes volt: a régi hagyományok mellett egy új és egyedi eseményt szerettek volna beírni a tábor történelmébe.

No, nem ám egyszerű kitüntetésről van szó! Ennek a megkülönböztetésnek több követelménye is van, volt és még lesz is, amíg a DUE DUE marad. Olyan ember érdemli a díjat, aki összehozza a tábor lakóit, aki szenvedéllyel és kreativitással áll hozzá a problémákhoz, s mindig van egy jó ötlete: ő a Tábor Embere – ahogy az a 2002-es szlogenben is hallható volt.

Az akkor Herczeg Zsolt csapatában tevékenykedő Niki nagy meglepetésére 2002-ben épp ő nyerte el a kitüntetést, így neki rendeztek gálaestet, melynek különlegessége az a húszperces zenei előadás volt, amin egy német cserediákokból álló szimfonikus zenekar játszott. Azóta eltelt tizenegy év és idén tizenkettedik

alkalommal választjuk meg a Tábor Emberét.

Eddig a kiemeltek között szerepelt Kocsmár-Tóth István, Kupás Gábor és Mavrák Kata is – hogy csak a jelenleg is táborozókat említsük. Néhány nap múlva a tavaly megválasztott Lazáry Fanni is megérkezik Zánkára, hogy – a szokásokhoz híven – megtartsa a gálát. Állítólag több különlegességgel is készül, amelyek

közül néhányat már a tábor Facebook-csoportjában is felvillantott. De vajon hogyan lesz vándorból örökség, örök emlékből állandó vitrintartozék? Fanni egyelőre titkolózik, de pénteken este mindenre fény derül.

Addig is akadnak közelebb is egykori díjnyertesek. István szerint nem érdemes a szavazás megkezdéséig a díjjal foglalkozni, akiről úgy gondolják, hogy megérdemli, arra a csoporttársai és a barátai szavazni fognak. A tábor embere címet nem elnyerni, hanem kiérdemelni kell a tíz nap alatt.

Biztos, ami biztos, a nemsokára leérkező Fannit is megkérdeztük arról, szerinte milyen egy igazi Tábor Embere. Ő úgy gondolja, hogy egy régi motorosnak nagyobb esélye van, emellett az sem árt, ha csapatjátékos a jelölt. Mindenképpen legyen meg benne az, ami az újságírói létezéshez kell: alázatosság, kíváncsiság és igazságérzet, illetve fontos az a kis plusz, ami kiemeli a tömegből.

Egyszóval a kitüntetés megéri a fáradozást és az ébren töltött órákat, hiszen az út végén ott van az, amire mindenki vágyik: az elismerés. Hiszen nincs nagyobb öröm annál, amikor tíznapnyi munka után a kezünkbe nyomnak egy díszes kupát és elküldenek aludni.

Tóth S. Alex, Csorba Ágota, Papp Máté

MARS AZ ÁGYBA!

Fotó: Botka Fanni

Ki-ki trambulionon ugrál, van, aki furcsa állathangokat vesz fel a telefonjával, akad, aki zseblámpával rohangál, és tudunk példát olyanra, aki még az éjszakai csajozással is próbálkozott az elmúlt napokban.

Valljuk be, az ifjúsági táborokban nem egyszer előfordul, hogy bár a szabályok egyértelműek, a fiatalok mégis a saját elképzeléseiknek megfelelően kezelik – mondjuk úgy, rugalmasan – a takarodó pontos időpontját. Lázadni persze lehet, de mint minden történetnek, ennek az éremnek is két oldala van. Nem is véletlen, hogy ahelyett, hogy a táborlakókkal kezdtük volna a takarodómustrát, Pál Zsombor táborvezetőt is megkérdeztük a betartandó szabályokról. „Egy szobán belül ne legyen olyan, aki aludni szeretne, de nem tud mások hangoskodása miatt.” – mondta táborvezetőnk.

Ez idáig rendben is lenne, ám akad, aki nem szándékos zajongások miatt nem tud éjszaka pihenni, hanem mások alvás közbeni szokásai – mint például a horkolás vagy az alvajárás – okozzák álmatlanságát. Juhász Bálint például arról vallott, hogy néha azt hiszi, a füle cseng, amikor szobatársai „sztereóban horkolnak”. A poén, hogy nemcsak ő panaszkodik szobatársaira, hanem a sztori fordítva is igaz.

„Éjszaka bejött egy zseblámpával, éhsége okából kenyeret keresett abban a szekrényben, ami előtt már keresz-

fordított ágyakon aludtunk, vagy legalábbis aludtunk volna, ha nem zavar meg bennünket.” – nyilatkozta Bereczki Zoli.

No de ugorjunk vissza Zsomborhoz, akinek soha nem kellett epés megjegyzésekért a szomszédba mennie! Most sem volt ez másképp, hiszen a táborvezető szerint az sem árt, ha valakinek nem a takarodó szignál utáni 45. percben jut eszébe a sorba állni a büfében a „jó éjszakát”-jégkrémért.

Több olyan táborlakó is akadt már, aki nem éjszakai nassolásról, hanem egyenesen éjféle trambuliónzásról beszélt nekünk. Ez persze nem sűrűn fordul elő, ám van, amikor egyesek késő éjszakáig dolgoznak – átesve a ló túlsó oldalára – és emiatt már nem tudnak aludni, viszont nagy bulikat tudnak csapni ugrálás közben.

Nagy Alíz – szobatársaival együtt – arra szánja az alvási időnek szánt órákat, hogy furcsa állathangokat vegyenek fel telefonnal, majd ezt visszajátsszák maguknak. Nem ez ám az egyetlen éjszakai programuk: „Csöpög a csapunk. Egyik este raktunk alá egy poharat, ami hat perc alatt telt meg. Igen, lemértük és ezt többször is megismételtük, miközben jókat nevtünk.”

Triszt kapitánytól azt is megtudhattuk, hogy szobatársai esténként rendkívül érdekes tevékenységeket folytatnak. „Mindenféle sármal, jófejséggel, kedveséggel, férfihoz méltó ígéretekkel próbálják meg a hölgyeket huzamosabb időre a szobánkba csábítani. Persze mindezt csupán őszinte cimboralási szándékkal teszik.” A srácok hadművelete mindenestre eddig csak egyszer volt sikeres. Triszt kapitány amúgy ezt legkevésbé sem veszi zokon, bár saját elmondása szerint szívesebben töltődik fel alvással, mint csajozással.

Egy biztos: egy DUE-tábort kevés durmolással nem egyszerű végigcsinálni. Ha minket kérdeztek: eErőtöket tartalékoljátok a záróbulira!

Király Bianka, Tóth Attila

ÉLNI & ÉLNI HAGYNI

Fotó: Botka Fanni

Az új táborlakók nagy izgalommal várták, milyen élményeket tartogató számukra ez a tíz nap. Ez velem sem volt másképp. Azonban nálam nem csak az új élmények előtti várakozás okozott izgalmakat...

Van egy veleszületett betegség, ami igencsak meg tudja nehezíteni a másokkal való együttélést. Hogy érthető legyen, összefoglalok néhány száraz tényt a történetről. A neve Cisztás Fibrózis, és ez a cifra nevű kór – szórakoztató módon – a leggyakoribb ritka betegség. Fontosnak tartom megemlíteni, hogy génbetegsége lévén, ez nem fertőző, csak örökölni lehet! A Cisztás Fibrózisban szenvedőknek minden nyálkahártyával bélelt szervük felszínén tapadós nyálka termelődik – így a tüdőben is –, amely megakadályozza a szerv működését. A orvosi tényeket lezárva tudni kell, hogy a CF-esekre jellemző a makacs köhögés, különösen éjszaka. És itt kezdődnek a gondok! Felmerül a kérdés, hogy meddig zavarhatjuk a mellettünk élőket. Ennek az izgalomával vágtam neki a tábornak, nem tudva, hogy ki lesz velem megértő, és ki lesz az, aki csak azt látja, hogy nem tud miattam aludni. Habár nagyon kellemetlen dolog egy éjszakai hangszóró szerepét betölteni, szerencsére sok kellemes csalódás ért. Sokan pozitívan és segítőkészen álltak az én kis „csomagomhoz” – mert mindenki cipel magával valami terhet az életben.

Ezen felbuzdulva kíváncsi lettem, kik érkeztek még a táborba efféle plusz kihívásokkal. Először Kelemen Lucit

találtam meg, aki elmesélte magáról, hogy koraszülött volt, és ennek következményeként alig, vagy szinte egyáltalán nem lát az egyik szemére, így az agya egy idő után teljesen kikapcsolta annak a képét. Ennek a rendellenességnek Amblyopia a neve (lusta szem). Ezt úgy lehet elképzelni, mint ha egész nap az egyik szemünket becsukva tartanánk, és úgy próbálnánk figyelni a környezetünkre. Ez leginkább a térlátás rovására megy. Luci szerint az egyetlen észrevehető jel, hogy nem egyenesen (szemtől

szembe) néz az emberekre, hanem kicsit előrebillent az arcát úgy, hogy a jó szemével láthassa azt, akivel beszél. Azt is elmondta, hogy rendszeresen jár közösségbe, és soha semmilyen nehézsége nem volt még emiatt. Csak egy dolog jellemző: a csodálkozás az emberek arcán, amikor mindent elmeséli valakinek.

Ezután tovább kutattam, és csupa olyan emberbe botlottam, aki csak nemrég szerzett tudomást állapotáról. Szendi Cintia két éve derült ki, hogy asztmás. Eleinte előfordultak nagyobb rohamok, de rendszeresen szedi a gyógyszereit, és azon kívül, hogy magával hordja a fulladás elleni spray-t, hónapok óta nincs gondja a betegséggel. Megosztotta velem étkezési nehézségeit Kiss Szimonetta, aki laktózérzékeny és Kiss Gábor is, aki pedig lisztérzékeny. Valljuk be, ez egy táborban nem egyszerű, hiszen az ételek kategorikus mellőzése gyakran nagy nehézséget jelent, mivel annak is nehéz utánajárni, mi tartalmazza azt az egy hozzávalót, ami fogyasztás esetén komoly problémát és rosszulletet okozhat.

Mindezek ellenére egy dolgot biztosan megállapíthattunk: a táborlakókat semmi sem tántorítja el egy kellemes hangulatú közös táborozástól. A feladat mindenkinél adott – kinél így, kinél úgy. Akkor megy minden a rendes ütemében, ha mindenki teszi, amit tennie kell.

Korán Dorottya

AZ IDŐ CSAPDÁJÁBAN

Fotó: Meier Orsolya

Generációnk betegsége a közöny és az érdektelenség. Mi még nem vagyunk fertőzöttek és ide menekültünk a járvány elől. Reggel fél nyolctól este tizenegyig folyamatos információáradat éri az érzékszerveinket. Ezért jöttünk ide, és el sem tudom mondani mennyire élvezem. Tudás-szomj? Hírészség? Itt van a táplálék! Ám az élménydús, zsúfolt és élvezetes napok végére jóllakunk és mindannyian szeretnénk leereszteni. Esténként többnyire szórakoztató programok állnak rendelkezésünkre, melyek a kikapcsolódás kecsgetető lehetőségét kínálják. Csaknem minden este épp annyira felfrissítettek a programok, mint az éjszakai alvás. Viccesek voltak, érdekesek, kreatívak és változatosak, amik alkalmasak voltak rá, hogy kielégítsék a táborlakók szórakozási igényeit. Igen ám, de egyik nap azt vettem észre, mintha a na-

pok előrehaladtával a 11 óra is egyre előbbre jönne. Az idő mintha turbófokozatra kapcsolt volna. Nem elég, hogy a feladataink szaporodtak, de az elmélyülő barátságok egyre több témát dobtak fel esténként, és a beszélgetések csak nem akartak véget érni. A takarodó természetéből is fakad tehát, hogy képtelen pontosan érkeznem, csak korai lehet. Ez sokszorosan igaz, ha olyan program van a terítéken, ami épp az ínycsikere való.

Annyira vártam a tegnapi esti bulikat, hogy új értelmet nyert számomra a tükörön ülve kifejezés, de nem tudtam kiverni a fejemből azt a kétségbeesítő gondolatot, hogy az éjszakai szerkesztés miatt lehet, hogy nem lesz alkalmam belekóstolni életem első DUE partijába. Tizenegy órakor azonban leesett a kő a szívünkről: a cikkünk megkapta a boldogító igent és én teljes lelkesedéssel vettem bele magam a szórakozó táborozók forgatógábjába.

Az este legfájdóbb pontja egyértelműen az volt, amikor elhallgatott a zene és a buli fájdalmasan korán véget ért. Bocz Márton, a felező buli DJ-je elmondta, hogy fantasztikus közönsége volt, és mivel nem tartja rajta a kezét az események ütőerén, zenéit javarészt nem ismerte, de azt tapasztalta, hogy működnek és nagyon jól érezte magát, hiszen DJ Maracuja Partiágyú és Marcello Striker a legnagyobb, ehhez kétség nem fér. Kérdéseimre a táborlakók kivétel nélkül azt felelték, hogy nagyon nehéz volt a választás a három program közül, ám végül aszerint döntöttek, hogy hol találták meg a stílusuknak megfelelő zenét és a társaságukat. Torbik Tibor szerint az este szennyezéses fenomenális volt, ezt igazolja, hogy még a lapon dolgozó kollégáim is ritmusra verték a billentyűzetet. Alig várom életem második DUE partiját és tudom, hogy ezzel nem vagyok egyedül. Mindannyiunk nevében remélem, hogy valami csoda folytán az hosszabb lesz.

Dósa Loretta

BÁTOR PROGRAMOZÓK

Vetélkedő, filmvetítés, beszélgetés, felező buli - sokszínűek a DUE Tábor programjai, amik a táborvezetők szervezésében zajlanak. Idé azonban egy táborlakó kezdeményezte a keddi irodalmi est megrendezését. Honnan jött az ötlet és vajon a többi táborozó milyen programmal szórakoztatná magát é társait?

Kelemen Luci sokat foglalkozik irodalommal, verset és prózát egyaránt ír. Egy irodalmi est tábor keretein belüli megszervezésének ötlete már tavaly kipattant a fejéből, amikor szobatársainak olvasta fel műveit. Idén társra talált ötletéhez Jámrisz Tamás személyében, így Pál Zsombor táborvezető engedélyével kedden első alkalommal volt szerencsénk táborlakó-szervezte irodalmi programhoz, melyen közel húszan vettek részt. Az interaktív est során a közönségnek lehetősége volt hozzászólni az elhangzottakhoz és kérdezni a szerzőktől. A főszervező Luci egy a szerelemről és technológiáról szóló költeményét adta elő, Tamás pedig tollforgató terrorista terveiről szólt:

A többi táborozónak is van elképzelése alternatív programok szervezéséről. Egyesek összehoznának egy sportosabb programot, más magyar filmekről készítenék összeállítást meghívott vendéggel, s ha a táborlakók szabad kezet kapnának, lenne alkalmunk talkshow-ban is részt venni. A legmerészebb ötlet Juhász Bálintól származik, aki egy az X-Faktorhoz hasonló ismerkedős estet szervezne, és versenyt rendezne abból, ki tudja ellopni a tábor előtt több óráig parkoló buszt. A programokkal kapcsolatban tehát jól jöhet, ha a táborvezetőség tagjai meghallgatják a résztvevők javaslatait, de az a biztos, ha ezek felől a vezetők döntenek.

Pesti Valtér

Fotó: Zsigó Anna

ÉN, a tollforgató terrorista

Teázom a számítógémem előtt. Csak egy filtert raktam a forró vizes kancsóba, így megközelítőleg egy liter mélybarna lötyyöt kaptam ami meleg is, keserű is, és ébren tart az éjjel hátralevő részére. A szoba csendes, néha beütök valamit a youtube-ba. Egy lámpa világít. Híreket olvasok. Jókat derülök, inkább az IMF, franciáknál választanak, nő az egyházi ingatlanjáradék, jön az abortusztabletta és úton az új köztársasági elnök. Bizony-bizony. Visszaemlékezem arra az igazán mókás és arcpirító pokoljárásra, ami a másolt doktori után indult.

Szórakoztat és elszomorít egyben, hogy itt Kelet-Európában megtörténhet ilyesmi. Székbitorló latrok. Most épp egy mondattal játszadozom. Én a nyikhaj, utolsó, senkiházi tollforgatónak tanuló gyermek terrorista lehetek a nagy bajuszos ember szerint. Veszélyes vagyok, mert tollal tudok terrorizálni. Tollat szorítok majd a barátom torkához, hogy rávegyem erre-arra. Tollat kap a BKV ellenőr is, ha bliccelek, tollat a bolti eladó, ha nincs nálam elég apró. Elképzelem és mosolygom és a teámba kortyolok. Ó igen! Ha elég ügyes tollforgató terrorista leszek, akkor talán egy magasan ülő politikust, sőt, akár a leendő köztársasági elnököt is megbukathatom. Aztán egy sötét éjszakán, csöngetés nélkül elhárít a TEK. A teám meg kihűl.

Triszt Tviszt Kapitány

SZAVAKKAL A SZIGNÁLÉRT

Minden reggel ugyanaz a nóta, megszólal a szignál, indul a munka. Random zajok halmaza, gyülekezés az alakulóra. Ó, már megint ez az új nap, frissítsünk már párat. Van egy kis gondunk, ez nem a mi szignálunk....

Az első dolog, amit reggel meghallunk, az "Ó nap" című csodálatos zenei alkotás, melynek hangjai arra hivatottak, hogy ébredésünk után boldogan és üdén kezdjük a reggelt. Kár, hogy ez nehezen jön össze neki. Az igazat megvallva eléggé lehangoló a túlzottan magas férfi-hangra kelni. Ha már férfi, akkor az érces hang a nyerő, vagyis az Ocho Macho „Jó nekem” című dala jöhet.

Na jó, maradhat, ha megy más, hiszen ha valami, akkor a foglalkozásszignál érdemelte ki nálunk a legidegesítőbb címet. Ezen a tényen az sem segít, hogy van, hogy hatszor is újramegindul, pedig mindenki tisztában van vele, hogy aki ott van, az csak szenved tőle, aki pedig egyszer négy perc alatt nem ért kijelölt helyszínre, az ennek hatására sem fog nagyobb tempóba kapcsolni. E remekmű egyébként is leginkább egy csapat jödlízó nyúlra emlékeztet, akik éppen tornaóra sietnek. Félfő,

hogy az egymás utáni többszöri lejátszás eredményeként azok a szegény nyulak egyszer bizonyosan megpórol járnak. Inkább hallanánk benne pár keményebb ütemet, amire tudjuk rázni a fejünket. Kupi, esetleg?

Az egyetlen pozitív hangulatú zaj, amit a gömböcökből hallhatunk, az a táplálkozási idő kezdetét jelentő gongszó helyetti ütős átdolgozás. A csirkék hangjai a modern stílusokkal keveredve sokkal étvágygerjesztőbb moombahton stílusú számot alkotnak. Még szép, hogy Kupi dolgozta át a tavalyi tábor ideje alatt egy korábbi "agymenés", a hajdani ébresztőszignál remixelésének alapján. Az elkészített csengő-bongó anyag igazi kincs, tényleg színesíti a napunkat – és nem csak azért, mert a várva várt étkezés kezdetét jelzi.

Összességében talán ráferne egy kiadós véfrissítés a jelzőhangok tárházára. Ideje lenne zenei téren is elindulni egy fiatalabb vonalon? Kellenek az új és ütős hangzások, a szép és lágy kiállások. Ne csak hallgassuk a szignálokat, érezzük az ütemét, a hangulatát. Várjuk tehát a további zsiros beateket!

Tóth S. Alex, Fehér Ádám

IMPRESSZUM - A Retrovat csoport lapja.

Készült a DUE XXXIII. Országos Kommunikációs és Média Szaktáborában, Zánkán. 2013. július 17.

Főszerkesztő: Málits Tamás **Főszerkesztő-helyettes:** Révai Vanessza **Képfelölő:** Tóth S. Alex **Facebook felelős:** Pesti Valter, Tóth S. Alex **Szerzők:** Bereczki Zoltán, Borsányi Dóra, Csorba Ágota, Dósa Loretta, Fehér Ádám, Juhász Kinga, Király Bianka, Korán Dorottya, Novák Henrietta, Papp Máté, Szendi Cintia, Tóth Attila, Vincze Alexandra **Csoportvezetők:** Kis Anett és Mavrák Kata **Fotók – Pixelógia:** Benke Annamária, Botka Fanni, Czikkely Márton, Erdélyi Mónika, Fellner Kinga, Kováts Kyra, Kocsmár-Tóth István, Meier Orsolya, Mészáros Virág, Sebestyén Vivien (jobbultást kívánunk!), Zsigó Anna **Csoportvezetőik:** Klebercz Kriszta és Kecskeméti Dávid **Tördelőik:** Klebercz Kriszta és Kocsmár-Tóth István **A médiatábor támogatói:** Alföld Szakképző NKK Kft. – Debrecen, Audmax Broadcast Kft., Bolyai Műhely Alapítvány, DUE Produceri Iroda Kft., DUE Rádió, DUE Tallózó, Flashback Fotóstúdió, Három Hét Galéria, Inter Kultúra-, Nyelv- és Médiautató Központ Nonprofit Kft., KGK Grafikai Stúdió, Magyar Nyelvi Szolgáltató Iroda, Magyar Nyelvstratégiai Kutatócsoport, Pretanet Új Média Kft., Rádió7-promenáád.hu, Right Communication, Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzata, Webter-Média Kft., Zöld Kakas Líceum, Ottó Bácsi **Jófej:** Bocz Márton **Hangulatfelelősök:** Kupás Gábor, Torbik Tibor